

de Polònia i això fa que, sense ni tan sols rentar-nos, ens llancem immediatament a l'atac. Comença, així mateix, a manifestar-se des d'ara el fetotge individualisme que ens caracteritza, puix que a la nostra primera línia de combat hi arribem d'una manera irregular, i això fa que la nostra petició no es solucioni amb gaire rapidesa. Avui no és dia de gran aglomeració en aquest Hotelet de la rue de Grenelle, a jutjar pel que expliquen altres compatriotes que ens han precedit; gràcies a aquesta circumstància, en poc més de mitja hora hem emplenat les nostres sollicituds, hem pagat 75 francs i una "camarada" autèntica, després de medir-nos sexualment de cap a peus, ens ha donat el visat necessari per a penetrar a la terra soviètica. Durant la nostra espera inicio la conversa amb Douglas Fryer, professor de Psicologia a la Universitat de Nova-York, el qual està passant un any a Europa i desitja també anar al Congrés. Home amb cara de nen bó, s'alegra en veure que ens entenem i em demana si podrem realitzar el viatge junts. S'ofereix per acompanyar-me al Consulat de Polònia en un Fiat que s'ha comprat per fer excursions per la part occidental d'Europa. El trajecte és força llarg i hi arribem en sonar les dotze. En Puche, En Celis i En Puig i Sureda, ja estaven allí i m'avisen que la cosa va per llarg. En efecte, hi ha una gran quantitat de gent en el "hall"; mai no m'hauria pensat que a Polònia fos tan intens el turisme, ni que hi haguessin tants polacs de retorn al seu país. No ens tenen la més petita consideració i hem d'esperar a què els nacionals siguin despatxats primer. Per fi arranquem el visat de trànsit, pagant uns francs, i marxem cap a l'Hotel a menjar.

En Campalans ha animat a un seu col·lega de Santander perquè faci el viatge amb nosaltres, però ha oblidat, sens dubte, que les formalitats per entrar a la C.C.C.P. no es resolen en tants pocs dies com manquen per al Congrés, ni comptant amb l'emprament de la via telegràfica ni amb l'excellent bona voluntat de l'amic Spielrein, que presidirà la reunió. Amb tot, pel que pugui ésser, el company Soler, aspirant a unes carabasses soviètiques, omple també la seva fulla i durant la tarda es llança a la conquesta del visat, mentres que nosaltres ens adrecem a la Polexpress amb ànim de comprar el bitllet fins a Moscou. Aviat estem despatxats i a les 6 podrem recollir-los, però llavors ens recordem que forma part del

nostre grup un altre ésser impersonificat, que ha viatjat fins ara silenciosament, però que s'ha quedat encallat en el Quay d'Orsay; em refereixo a un Ergodinamògraf, darrer model, que penssem exhibir en el Congrés, com a producte nacional, per admiració de propis i estranys. En Campalans m'encarrega propulsi l'aparell en qüestió cap al seu destí i jo accepto ingènuament l'encàrrec. Són les cinc quan entro, molt animós, en el recinte destinat a equipatges facturats. La capsa que conté l'Ergodinamògraf, estava, naturalment, a la Duana i jo m'adreço al funcionari amb la pregunta de ritual: "Pardon Monsieur, que faut il faire pour expedier cette boîte a Moscou?". Em mira estranyat i em diu: "Qu'est-qu'il y a la dedans?". Hom pot imaginar-se que no és cosa fàcil d'explicar a un profà el que és un aparell científic; ja que puc assegurar que en aquest cas s'equivocaria, perquè tantost iniciat el meu discurs aclaratori l'atent funcionari em digué: Perfectament; ja està comprès; ara anem a obrir la capsa. —Per què? —Per veure el que hi ha dintre; i amb una prestesa insospitada sorgiren amenaçadors un martell i una escarpa. Les meves súpliques en actitud melodramàtica aconseguiren més que les meves explicacions i per fi s'arribà a una transició: la capsa no seria oberta, però sí transportada, amb mi, a la Gare du Nord i d'allí facturada fins Stolpce, darrer punt al que s'estén la capacitat de facturació vers l'Est en els ferrocarrils francesos. Però un trasllat d'aquesta índole exigia complicacions imprevistes; s'havia de precintat la capsa i facturar-la *ipso facto* en la nova estació; el trajecte havia de fer-se acompanyat d'un funcionari de duana, el qual, per la dignitat del seu càrrec, no podia carregar amb l'aparell; era, doncs, necessària una tercera persona... i una taxi complacent. Per fi es trobà tot, però en arribar la comitiva a la Gare du Nord, el vista que estava en funcions va posar tota mena de dificultats; mancaven uns segells i hi hagué necessitat d'anar-los a cercar al Quay d'Orsay. A les sis menys dos minuts, després d'haver donat un concert amb les bieles, el nostre obedient Renault ens deposità per segona vegada a l'estació nortenyà. A les sis i deu minuts l'Ergodinamògraf, victoriós, suaument impulsat per la meua eloqüència persuasiva, havia avançat 12 metres i havia arribat fins a la guixeta de facturació. Però tanta felicitat no podia ésser completa: em demanaren el meu bitllet fins a Moscou i jo no